

Verbonden in gebed Fraternité de Tibériade

Beste biddende vriend,

O mijn vreugde, Christus is verrezen!

Het is fantastisch, de aarde en ieder van ons houden stand door deze onwrikbare liefde van de verrezen Christus. Christus is verrezen, gestorven uit liefde en opgewekt door de liefde van de Vader en de aanraking van de Heilige Geest. De hele Fraterniteit wenst je toe dat je met de Verrezen Jezus mag leven. Kijk in het geloof naar de weggerolde steen van je graf, het licht dringt er door. Ontvang de Heilige Geest.

De Heilige Geest blaast over jou.

“Ga mijn broeders vertellen dat ze mij in Galilea zullen vinden.” Ja, Pasen is missietijd. Laten wij ons samen met Petrus en Johannes haasten om dit Goede Nieuws te gaan verkondigen dat het virus verplettert, en alle virussen van ontmoediging doodt, zoals dit van “waartoe dient het”. Ja, Christus is verrezen. Mogen wij onze ijver, ons doorzettingsvermogen van Hem ontvangen. Zijn nieuwe leven geeft ons vitaminen voor de lente.

Geboren in een Paasnacht

De Fraterniteit Tiberiade werd geboren tijdens een paasnacht in Chevetogne. Tijdens deze wake ontdekte ik de Kerk als een Bruid om te dienen, ik was mij bewust van al haar schatten: al tweeduizend jaar lang buigt ze zich met liefde en gezond verstand op de mens.

Wieg

In mijn hart ontstond de hoop dat het Charnet-bos de wieg zou worden van een kleine fraterniteit vervuld van naastenliefde, vreugde en eenvoud om op een zo direct mogelijke manier het wonder van de Verrezen Christus en de schoonheid en de diepte van het Evangelie te verkondigen.

Het is nu reeds 42 jaar dat de Fraterniteit bestaat. Dit is een geschenk van God, maar de gemeenschap bestaat ook door de reële gave van elk van de broeders en zusters die zich wijden aan de uitbouw van deze broederlijke gemeenschap. Wij ervaren veel vreugde, licht met schaduw en kruisen, maar zij leiden altijd naar het licht van de verrezen Christus. Van ons wordt enkel gevraagd om vol te houden, om met Christus mee te gaan, om ons te bekeren, ondersteund door de welwillende aanwezigheid van de broeders en zusters.

De kleine Clémence

Ik wens je toe aandachtig te zijn voor het licht door het waar te nemen in kleine alledaagse gebeurtenissen die je de kans geven om dankbaar te

zijn, d.w.z. te loven: dit is heilzaam voor de gezondheid naar ziel en lichaam!

De kleine Clémence was in de stal, haar vader nam haar mee en stopte haar in de schaapskooi. De kleine Clémence is verrukt, de lammetjes komen dichterbij en omringen haar. Zij streelt ze zachtjes, zij legt zelfs haar hoofd op de kop van een lam. Dit schenkt haar zoveel vreugde dat ze haar duim in haar mond steekt en in slaap lijkt te vallen. Dan loopt het kleine meisje naar een strobaal die op de grond ligt en gaat erop zitten; de lammetjes omringen haar weer. Kleine Clémence lijkt echt één van hen te zijn, zo kalm en vredig zijn de lammetjes, zij kijken naar elkaar en begripen elkaar.

De kleine Clémence

Wij zijn in de paastijd, met Jezus, het Paaslam: laten wij vredig van hart rusten met het hart van een kind dat vertrouwt en zich overgeeft aan Jezus, Hem, De Heiland van de wereld, Licht van de wereld.

In deze lente bidden wij voor en met jou, beste familie, beste jongere, beste biddende vriend. De vrede en vreugde van Christus zij met jou!

Broer Marc

PASEN: AS EN VUUR

Enkele jaren geleden kwam op een dag een jongere met zijn hond aan in Tiberiade: Eric kwam omdat hij aan drugs verslaafd was. Hij verbleef enkele weken bij ons en nam deel aan het gebedsleven, het werk en aan het gemeenschapsleven.

Tijdens zijn verblijf bij ons was hij jarig. Broeder Marc vroeg hem wat hij als cadeau zou wensen. Hij antwoordde: *“Ik ben gedoopt, maar ik heb mijn communie nog niet gedaan. Ik wil daarom als verjaardagscadeau Jezus persoonlijk ontvangen die in de Eucharistie aanwezig is.”*

Om hem voor te bereiden op dit mooie sacrament stelde broeder Marc hem voor om op papier de grote punten van zijn leven te noteren die hij

wilde toevertrouwen aan de Goddelijke Barmhartigheid. Na de biecht verbrandde Eric dit papier, verzamelde de as en stopte ze in een kleine fles, de bewuste fles waarin hij zijn dosissen methadon bewaarde.

Hij communiceerde dus voor het eerst op zijn verjaardag tijdens de mis van 11 uur. Onmiddellijk daarna volgde het middagmaal. Wij zaten reeds aan tafel, maar Eric ontbrak. Broeder Marc stuurde mij naar de kapel om hem te halen. Toen ik binnenkwam zag ik hem in gebed, geknield, voorhoofd tegen de grond. Na een paar minuten stilte zei ik hem dat wij met zijn allen op hem aan tafel wachtten. Hij zei: *“Wacht nog even op mij, ik kom, maar voorlopig wil ik hier nog een beetje blijven.”* Dus ik respecteerde zijn verlangen en hij kwam 5 à 10 minuten later bij ons. Tijdens de maaltijd vroegen wij ons af waarom hij ons niet vlugger was gekomen.

Broeder Joseph met broeder
Cyrille

Toen vertelde Eric ons wat er in zijn hart en lichaam gebeurde op het moment van de communie:

“Ik voelde een zachte warmte in mijn lichaam, als vuur dat opwarmt, en een grote innerlijke vrede. Ik had dit al heel lang niet meer gevoeld vanwege de drugs.” Het gebrek eraan gaf hem inderdaad een constant koudegevoel.

Eric besepte niet dat wat hij net had meegemaakt, in de continuïteit van de geschiedenis van de Kerk is. Dit is wat Johannes Damascenus al zei (Syrische monnik, 676–749): *“Laten wij Hem met een vurig verlangen naderen en met onze handen het kruisteken maken, laten wij het lichaam van de gekruisigde ontvangen; door onze ogen, onze lippen en ons voorhoofd erop te richten, laten wij deze goddelijke gloeiende kolen ontvangen, zodat het vuur van verlangen dat in ons is, door de extra vurigheid te ontvangen die uit deze gloeiende kolen komt, onze zonden verteert en ons hart verlicht, zodat wij in vuur en vlam staan en vergoddelijkt worden door deel te nemen aan dit goddelijke vuur. Jesaja zag een gloeiende kool; een gloeiende kool is geen eenvoudig hout, maar een hout verenigd met het vuur. Dus het Brood van de Communie: het is geen eenvoudig brood, maar een brood verenigd met de Godheid.”*

Een andere hostie, dezelfde Heer! Een andere plek, maar dezelfde liefde! Een ander tijdperk, maar altijd dezelfde Heiland! Dit prachtige verhaal van Eric is, net als dat van vele anderen, de vrucht van jullie gebeden en jullie voorspraak voor de jongeren en voor onze kleine fraterniteit. Hartelijk dank voor jullie trouw gebed voor onze intenties.

Broeder Joseph

PAASERVARING

“Wij weten dat God alles ten goede zal gebruiken voor de mensen die van Hem houden.” (Rom. 8, 28)

Ik begin dit kleine paasgetuigenis met dit citaat dat misschien schandalig lijkt, maar dat voor mij een bron van licht was in het hart van een “tragische” gebeurtenis voor de Fraterniteit en mijn familie. Het was 9 juni, bijna 10 jaar geleden.

Broeder David die zich voorbereidt om hout te kloven

In die tijd had de Fraterniteit mij de dienst van het noviciaat toevertrouwd. Met een novicenbroeder waren wij op weg naar Ciney. Wij staken een tractor voorbij en botsten frontaal op een auto die op het punt stond de tractor te kruisen. Wij reden niet snel, maar een frontale botsing is altijd serieus. Wij hadden beiden onze veiligheidsgordel aan. Ik heb de voorruit van de auto niet geraakt, maar de broeders vertelden mij dat ik een zeer grote blauwe plek op mijn voorhoofd had: ik lag 5 weken in coma. Ik stuiterde waarschijnlijk op de stoel omhoog en raakte het plafond van de auto. De jonge novice had interne bloedingen en verloor veel bloed. Dus ook hij was stervende. De Voorzienigheid wou dat Catherine, een verpleegkundige op spoedgevallen, die dag langs dit pad reed dat ze anders nooit nam; ze zag de gecrashte auto, en nadat zij de hulpdiensten had gebeld, zorgde ze ervoor dat Olivier geen bloed meer verloor.

Na 5 weken in coma werd ik wakker op 8 juli 2011, de dag dat mijn moeder jarig was. De spoedarts was erg pessimistisch: *“Gaat hij uit zijn coma ontwaken? Als hij ontwaakt, gaat hij jullie dan herkennen? Want door de schok zal hij onvermijdelijk geheugenverlies hebben.”* Ik zie mama, ik herken haar en ik zeg: *“mama”*. Ik vergat elk jaar haar verjaardag, want op 8 juli zorgde ik voor het kamp van de kinderen van de oogst. Het volstaat om te zeggen dat 2011 onvergetelijk was. Ik verbleef een jaar in William Lennox in Ottignies in een revalidatieziekenhuis. Elke dag kwamen de broeders en zusters en mijn familie mij bezoeken.

Doorheen dit ongeluk maakte ik een reis van het hoofd naar het hart. Ik wist met mijn hoofd dat ik geliefd was bij mijn familie en mijn gemeenschap; dit ongeluk deed het mij met mijn hart beseffen. Dus vandaag dank ik God voor wat ik heb ontdekt door deze tragische gebeurtenis. Als je dit leest en een scheiding, ziekte of een andere pijnlijke gebeurtenis doormaakt, wil ik je nogmaals vertellen: *“Alles draagt bij aan het welzijn van de gene die God liefheeft.”* (Rom. 8, 28)

Broeder David

HET DAGELIJKSE LEVEN

De periode waarin wij nu leven is speciaal voor iedereen. Binnen de gemeenschap blijven wij vooruitgaan en proberen wij het beste uit de situatie te halen. Ik zet de dienst van wasserij, de boekhouding, de refterhulp, de reiniging van de daken en vele andere diensten verder, en dit is een gelegenheid voor mij om dit alles van harte in gebed aan God aan te bieden voor het welzijn van de gemeenschap, van ieder, van de Kerk en voor het heil van de wereld. Ik moet ook bekennen dat wij in onze fraterniteit het grote voorrecht hebben om op een ruime plek te wonen waar wij elkaar, ondanks de beperkingen, kunnen steunen en aanmoedigen en kunnen genieten van de natuur die ons omringt. Wij ontvangen ook gebeden en steun van buitenstaanders die naar ons komen. Deze moeilijke tijd geeft mij meer ruimte voor gebed voor de gezinnen die lijden onder de gevol-

Broeder Luc die zijn taken vervult

gen van de pandemie en de beperkingen (familiespanningen, eenzaamheid, jobverlies, enz.), zodat wij snel weer de vrijheid en een vernieuwing van het leven in relaties en in de samenleving kunnen hervinden.

Onlangs werd ik uitgenodigd bij een familie uit een dorp in de regio om de goten van hun nieuwe huis te ontstoppen: het was een gelegenheid om in alle eenvoud een mooi moment met hen te beleven, wat voor mij en voor hen een moment van vreugde was. Tot slot, mogen we in alles het hart van God verblijden door ons altijd te richten op Zijn Liefde. Dank u Heer!

Broeder Luc

DE SCHOOL VAN HET HART

Op het moment dat ik dit artikel schrijf, volgen studenten op de universiteit hun cursussen online. Onze rector en hoogleraar ecclesiologie, broeder Joachim, heeft echter een andere dynamiek gekozen! Omdat wij deel uitmaken van dezelfde sociale bubbel, konden wij genieten van zijn welwillende aanwezigheid. Wij maakten gebruik van de wettelijke mogelijkheid om een persoon van buitenaf uit te nodigen.

En voilà, wij zijn vertrokken om het leven van H. Paulus te ontdekken onder leiding van de pater jezuiet Philippe Wagnies. Hoe mooi was het om deze apostel beter te leren kennen. Vóór de sessie zag ik hem als iemand met een niet altijd erg geordende ijver, een beetje trots, zeker een grote evangelist, maar niet de grootste specialist qua zachtheid en tact. Door zijn leven beter chronologisch te ontdekken en zijn brieven te lezen – rekening houdend met zijn persoonlijke weg – leerde ik een ware volgeling van Christus ontdekken. Een man gefascineerd door de genade geopenbaard in Jezus Christus die dood en verzezen is, een zendeling die – terwijl hij hele volkeren evangeliseert – zijn eigen zoektocht naar heiligheid niet uit het oog verliest. Zich bewust van zijn sterk karakter en van zijn fouten, probeert hij een gelouterd hart te verwerven, vol tederheid

Broeder Jerry met Aurélien

en nederigheid. Dank u H. Paulus voor uw voorbeeld en bid voor de beke-
ring van ons allen!

*Broeder Vytautas bereidt de
vleesroulade voor de
Litouwse avond
rijk).*

Tijdens de tweede cursus van de sessie maakten wij kennis met de schoonheid van de Kerk. Net zoals bij de heiligheid van de H. Paulus valt de schoonheid van de Kerk niet onmiddellijk in het oog, maar eens men ze ontdekt heeft raakt men meer en meer verwonderd. Uit deze cursus herinner ik mij vooral het beeld van de Kerk als een pad naar het Koninkrijk. Door de geschiedenis heen is de Kerk er vaak mee geïdentificeerd. Maar het Koninkrijk dat door Jezus is verkondigd, is niet enkel een perfecte samenleving, Jezus stelt meer voor. Het Koninkrijk van God in zijn volheid is de gemeenschap van allen binnen de Drieëenheid. Wij zien het begin hiervan in de Kerk. Maar wij zijn nog steeds op weg (Kerk) halsreikend naar het te bereiken doel (Koninkrijk).

Dank U Heer voor de gave van het inzicht dat het hart voedt. Amen
Maranatha!!

Broer Vytautas

KRACHT VAN HET LEVEN

“Goedemorgen mijn vreugde, Christus is opgestaan!” Dit is het eerste woord dat wij 's morgens horen als een zuster op onze deur komt kloppen om ons wakker te maken: wat doet dit goede nieuws deugd! Ik ben de vreugde van God en de vreugde van mijn zusters door de genade van de opstanding van Jezus, die ons het vaderschap van de Vader openbaart. Wij zijn zijn teergeliefde kinderen en wij zijn broeders en zusters in Hem, geënt op zijn Lichaam dat de Kerk is: wat een “rots” om te weten dat wij “gegrondvest” zijn in Gods ongelofelijke Liefde. Alles bezingt Hem! In de afgelopen weken hebben de vogels hun ochtendsymfonie hervat: het is als een lied van liefde en verwondering over de Heer doorheen zijn schepseltjes. Op het platteland is de leeuwerik opnieuw be-

gonnen in de hoogten te fladderen om zijn Schepper in alle vrijheid zijn lof aan te bieden. Het leven breekt overal door, wat voelt dat goed na de winter. Wij hebben onze eerste brandnetelsoep geproefd. Zuster Faustine en een klein team zijn weer aan het werk gegaan in de moestuin: erwten zaaien, uien en aardappelen planten, de bonenstaken maken, de mest uitspreiden die we gekregen hebben van een boer in het dorp. Over één ding was ik erg verwonderd: de bescherming van kleine rabarberplanten met geweven wilgentakken alsof het een klein huisje was. Wat een schoonheid in al deze zorg voor de tuin. Kleine scheuten ontmoeten elkaar op al onze vensterbanken. Wanneer de laatste vorst voorbij is, worden ze in de grond gepoot.

Zuster Dalia vertelt ons regelmatig hoezeer de ontbijttafel haar elke ochtend in verrukking brengt. Het is een dienst waar de zusters erg van houden: het is zo mooi om koffie, confituur, brood te bereiden in de ochtendstilte en te denken aan degenen die het zullen delen. Zoveel liefde weeft ons dagelijks leven... als het geruis van een zachte bries, weerklank van de liefde-uitwisseling die in God wordt beleefd in een eeuwig zijn.

Vier Indische loopeenden fleuren ook onze dagen op. Zodra wij 's ochtends de deur van hun hut openen, rennen ze allemaal vrolijk naar de vijver, waar ze hun natuurlijke omgeving vinden. Overdag vertrekken ze regelmatig achter elkaar in een rijtje (erover wakend dat niemand ontbreekt) om nieuwe horizonten te ontdekken. Ze zijn echt leuk!

Een mooi moment was de Litouwse avond die voorbereid was door onze broeders en zusters, om met ons de schoonheid van hun land te delen. De broeders vervoegden ons voor de mis, daarop volgde een heerlijke maaltijd waaraan meerdere dagen was gewerkt. Het "rook" naar feest! De tafel stond vol met verschillende specialiteiten van het land, waaronder lekkere elandenworst, bereid door de vader van broeder Vytautas, "gira" (traditionele drank die een beetje lijkt op bruin bier met minder alcohol),... Vervolgens werd een prachtig toneelstuk opgevoerd dat ons de geschiedenis en de cultuur van dit land liet ontdekken, dat ons alle-

maal zo dierbaar is geworden. Wij eindigden met het zingen van de complete (deels in het Litouws) en dankten de Heer dat wij mochten delen in de rijkdom die hij in ieder volk heeft gelegd.

Vlak vóór de Goede Week gaven wij samen met zuster Ieva Marie een korte sessie aan onze beginnende zusters over “het *kerygma* (d.w.z. de kern van ons geloof) en de evangelisatie”. Wat een vreugde om samen te luisteren naar het Woord van God, naar de Kerk, naar al diegenen die ons in geloof zijn voorgedaan en om te delen wat ons hart doet branden! Ja, de Kerk is in haar wezen missionair, want zij komt uit de Drie-eenheid, die totale “openheid” in zichzelf is en ook totale openheid tegenover haar kinderen, waar wij deel van uitmaken; en wij worden allen uitgenodigd om deel te nemen aan deze beweging van onthaal en teruggave van het leven dat ons wordt geboden: of ik nu aardappelen schil, of rust, of aan het werk ben... Met de kleine Theresia kunnen wij uitroepen: *“In het hart van de Kerk, mijn Moeder, zal ik de Liefde zijn! Mijn roeping, ik vond ze en Gij waart het, Jezus, die ze mij hebt gegeven.”* Liefde geeft gewicht op elk moment dat op het eerste gezicht misschien banaal lijkt, maar dat een echte schat bevat: de liefde, het leven dat eruit tevoorschijn komt en dat ik kan plukken en verspreiden als een goed parfum.

De Aankondiging is een feest waar wij erg van houden. Dit jaar vierde ik de 20ste verjaardag van mijn eeuwige geloften en de zusters gaven mij een leuke verrassing. Ik kom twee, drie minuten te laat aan voor het diner bij de refter: het was heel donker en... er was niemand! Dan hoor ik zachte

Viktorija, zuster Ieva Marie, zuster Faustina en zuster Dalia

De aankomst van het altaar in de nieuwe kapel bij de zusters

muziek van Pauline op de viool. Het licht gaat aan en... alle broeders en zusters hielden zich volledig stil. Ik kon het niet geloven. Er stond een mooie broederlijke maaltijd op mij te wachten. Wat is deze broederlijke fijngevoeligheid mooi! Het vertelt ons iets over de genegenheid die we voor elkaar hebben.

Die dag kwam ook een enorme vrachtwagen aan met een kraan die werd gebruikt om de ondervloer van het koor van onze toekomstige kapel te leggen. St. Jozef werd in het raam gezet om over dit delicate werk te waken. En een paar dagen eerder hadden wij de "altaar-boot" in de kapel geplaatst dankzij de vaardigheid van Richard en Dominique, onze trouwe arbeiders. Het was tijd, want daarna zou het niet meer binnen gekund hebben. Het werk vordert beetje bij beetje. Wij zullen er misschien volgend jaar Pasen kunnen vieren.

Laten wij al vandaag het leven vieren dat ons gegeven wordt, sterker dan wat dan ook! *"Laten wij onze hoop niet stelen!"* (Paus Franciscus)

Zuster Agnes

HET KOTLEVEN IN TIJDEN VAN COVID

SOS Leeg Kot? Integendeel, wij blijven er met 8! Het kot uit Namen nodigt jullie uit op avontuur. Zeven maanden gemeenschapsleven met 5 meisjes en 3 knappe jongens. Wij beleven onze studies in overeenstemming met het project van een broederlijk samenleven: elke avond een gemeenschappelijke maaltijd, een leven van gebed met elke ochtend de lauden en de organisatie van gebedsavonden in de universiteitskapel.

De overgang naar afstandscursussen heeft het leven in het kot intenser gemaakt. Wij hebben een nieuw evenwicht moeten vinden, wat veel uitdagingen met zich mee heeft gebracht, die ons des te meer hebben verrijkt.

Vanaf de eerste maand heeft een kotquarantaine ons de ogen geopend voor onze meningsverschillen over de manier waarop wij onze individuele verantwoordelijkheden en het leven dat verder gaat met elkaar moeten ar-

ticuleren. De eerste les bestond erin om nog beter naar mekaar te luisteren en onze mening te uiten om ze te confronteren en zo het nodige evenwicht te vinden. Om een zorgzame sfeer te behouden, leerde ieder van ons inspanningen te leveren die onze toewijding aan het samenleven bewezen.

Ons leven in gemeenschap is geworteld in het gebed, en wij proberen om hier dagelijks trouw aan te zijn: de wedijver van het kot helpt ons hier mee. De lauden elke ochtend zijn als een zaadje dat wij trouw laten groeien. Wanneer het de donderdagavonden tijdens onze gebedsavonden bloeit, werpt ons doorzettingsvermogen vruchten van hoop af.

Naast het ondersteunen van de jongeren om ons heen, zijn deze gebedsavonden de gelegenheid voor nieuwe onverwachte ontmoetingen die ons leren om de Voorzienigheid aan het werk

Het kot van Namen in Pondrôme

te zien in ons leven. De getuigenissen van mensen uit alle horizonten helpen ons om deze avonden open te stellen voor jongeren die er anders niet zouden toe gekomen zijn om te komen bidden: het getuigenis van de verantwoordelijken van de *Levensadem* in Namen, van een kleine zuster van de armen van hun rusthuis in Namen, van een migrant en zelfs van professor Lambert over Georges Lemaître over de samenhang tussen wetenschap en geloof. Andere voorstellen maken het mogelijk om deze variatie te brengen in onze gebedsavonden als een jongerenviering waaraan wij deelnemen, en (buiten covid) het bezoek van het Sint-Jozefshuis van de kleine zusters van de armen, dat ons de gelegenheid geeft de ouderen te ontmoeten, en doorheen hen, de confrontatie met onze eigen zwakheden.

Ah! Ik zou het nog vergeten... wij studeren ook. De lessen vielen weg: wij zijn zo fragiel, afstandsstudent zijn is niet zo gemakkelijk! Wij steunden op de ervaring van vorig jaar en bleven veel meer op ons kot, en creëerden zo synergie en ondersteuning tussen kotbewoners ten overstaan van de studies.

Voor het vervolg komt de computer terecht in de handen van een meisje. Wij konden een weekend in Pondrôme doorbrengen bij de zusters. Dit is altijd een gelegenheid om onze vriendschappen op een meer bijzondere manier te ontdekken. Het is een verbindende ervaring, waardoor wij konden vaststellen dat wij elkaar konden verwonderen door — met zuster Benedicte die ons kot begeleidt — een overzicht te maken van wat wij hadden beleefd. Wij zien hoe essentieel het is om altijd dit verlangen te kunnen cultiveren om voor elkaar te zorgen in het gemeenschapsleven. De talenten van de anderen kennen en op elkaar steunen in onze zwakheden brengt ons ertoe om het broederlijke leven op een meer authentieke manier te beleven.

Dus, van humus tot ketchup, van lauden tot gebedsavonden, van zorgen tot vreugde, al deze dagelijkse ervaringen dragen ons. Wij groeien sterk in dit verlangen naar heiligheid.

Vrede, vreugde, welwillendheid, nederigheid, zachtmoedigheid, zelfbeheersing, behulpzaamheid, geduld, naastenliefde en... Humus (*ma-zeltof*). De Geest waait!

Het team van het kot van Namen

EEN FRAGMENT UIT DE NIEUWSBRIEF UIT CONGO

Dit jaar was het door de pandemie van het coronavirus niet eenvoudig om jongeren te werven voor het *Project Evangelie en Ontwikkeling* (PEO). De scholen en kerken bleven lange tijd gesloten omwille van de pandemie. Er waren dus geen kampen, geen bijeenkomsten, helemaal niets. Wij moesten de voorspraak van de Heer inroepen om nieuwe leden te vinden. Zes maanden lang bleven wij in een kleine gemeenschap van 3 mensen: Adrien, Fabrice en ik, zonder priester, en vooral zonder de aanbidding van het Heilig Sacrament. Godzijdank sloot vader Ignatius, onze nieuwe aalmoezenier die aangesteld is door onze bisschop, zich eindelijk bij ons aan en wij hielden een noveen voor de Goddelijke Voorzienigheid. Ons gebed was eenvoudig: *“Heer, als dit uw werk is, zend ons dan nieuwe leden die bij ons zullen wonen.”* Nog voor het einde van onze noveen ontvingen wij 3 jongeren (Ruphin, Emmanuel en Jérémy) bij ons in de Por-

Het voetbalteam van de PEO

tioncule. Twee dagen na het einde van onze noveen ging ik naar Kikwit, op een paar kilometer van de Portioncule. Toen ik terugkwam, ontmoette ik een jongeman op straat zonder te weten wie hij was. Ik vertelde hem over het PEO en vroeg hem om mee te komen. Ik begreep meteen dat hij wat overdonderd was. Maar daarna stemde hij ermee in om 7 dagen bij ons door te brengen om verder door te kunnen praten. Deze jongeman heet Mbangou alias “de man” en hij was lid van de Nieuw-Apostolische Kerk. Geraakt door ons broederlijke leven, wou hij in het PEO blijven en bereidt hij zich voor op de doop met Pasen en vanaf nu zal hij FIDÈLE heten. Dankzij hen is onze kleine gemeenschap weer opgefleurd en functioneert deze weer normaal. [...]

Tijdens de vastentijd werden wij getroffen door een ongeluk, dat van de diefstal van onze waterpomp. Op een nacht, tijdens de hevige regen, maakten inbrekers van de gelegenheid gebruik in te breken in onze opslagplaats en stalen de pomp. Dit is al de derde keer dat ze het gebouw probeerden binnen te komen; dit keer slaagden zij erin door de muur volledig af te breken!

Dit heeft ons dagelijks leven opnieuw bemoeilijkt, met ernstige gevolgen voor onze tuin en vooral voor het ziekenhuis, waardoor wij en de ziekenbewakers verplicht zijn om minstens twee keer per dag, één keer 's ochtends en één keer 's avonds water bij de bron te halen. [...]

Door de sluiting van scholen en de werkloosheid heeft het fenomeen van de “*basissen*”, dat algemeen bekend staat als “*kuluna*”, onze buurt stormenderhand veroverd. Het is een beweging die al bestond, maar niet zo groot was als nu. In onze buurt, die aan de rand van de stad ligt, werd er nauwelijks over gesproken. Helaas heeft het gebrek aan toezicht op de jongeren tot dit verschijnsel geleid. Het zijn jongeren die niets te doen hebben en die drugsgroepen vormen, bijna in elke buurt, met als doel vreedzame burgers te bedreigen en hun bezittingen te stelen om bestaansmiddelen te vinden.

Om deze delinquentie het hoofd te bieden, heeft het PEO een goed voetbalveld gemaakt en een team opgericht. Dankzij dit unieke initiatief bereiken wij dat deze jongeren van verschillende *basissen* die vijanden waren samen spelen en nu dezelfde taal spreken. Opgemerkt moet worden dat deze *basissen* voorheen als militiegroepen waren geworden die oorlog begonnen te voeren basis tegen basis (buurt tegen buurt).

Gelukkig heeft de Heer van ons voetbalteam een plaats van verzoening en opvoeding gemaakt!

Wij danken de grote familie van Tiberiade voor de aandacht voor het PEO. Wij zijn diep ontroerd en het helpt ons om op koers te blijven.

Dokter Bienaimé

*Als u het PEO in Congo wilt helpen
bij de wederopbouw van het huis van de bron
en de aankoop van een nieuwe pomp,
vindt u alle informatie op onze website:*

<https://www.tiberiade.be/fr/foyer-evangile-et-developpement>

Zalige paastijd!

Om onze volgende activiteiten te ontdekken, die wij aanpassen volgens de veranderende gezondheidsnormen, kunt u best onze website raadplegen:

www.tiberiade.be

ENKELE GEBEDSINTENTIES

1. Heer, wij vertrouwen u allen toe die lijden aan ziekte, eenzaamheid, rouw... Wij vertrouwen u Agéna, de familie van Antonin toe... Moge de Verrijzenis van Christus een bron van hoop en licht voor hen zijn.
2. Wij bidden tot U, Heer, voor alle jongeren, voor allen die op zoek zijn naar de zin van het leven, die dromen van een nieuwe wereld, van een betere wereld. Kom hen begeleiden in hun vragen, geef velen de genade om u te ontdekken als de Heer van het ware LEVEN!
3. Wij bidden tot U, Heer, voor Amandine die, na enkele jaren bij ons, de Fraterniteit in januari heeft verlaten om haar weg met U op een andere manier voort te zetten. Dank U, Heer, voor alles wat gezaaid en gegeven is geworden door haar aanwezigheid. Zegen haar en begeleid haar in deze nieuwe levensfase.
4. Wij vertrouwen u onze Fraterniteit toe, elke broeder en zuster. Geef ons de genade om ons diep af te stemmen op uw Heilige Geest en de noden van onze tijd. Wij vertrouwen u onze projecten in Congo en de Filipijnen toe. Dank u om in uw gebed het voorbereidende werk mee te nemen voor van ons Generaal Kapittel dat in september zal plaatsvinden.